

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce T. – z. s., s.r.o. zastoupeného advokátem JUDr. Martinem Kopeckým se sídlem Revoluční 24, 110 00 Praha 1, proti žalovanému Ministerstvu zemědělství se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2002, č. 17149/2002-6010,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (Ministerstva zemědělství), kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – odboru výstavby ze dne 20. 1. 1998, č. j. MHMPP00B8HBO VYS/3-6053/97/Po/Ca, o výši sankce tak, že žalobci uložil pokutu ve výši 50 000 Kč (namísto původní částky 100 000 Kč) za porušení jiných povinností na úseku vodního hospodářství. Tohoto porušení se žalobce dopustil tím, že bez souhlasu vodohospodářského orgánu dle ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách provedl zemní práce v zátopovém území, spočívající ve zřízení zářezu v břehovém svahu na pravém břehu V. v ř. km 48,82-48,97.

Žalobce především namítá, že napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož žalovaný se v něm nezabýval otázkou své věcné příslušnosti a nevycházel z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/2000 (ačkoliv mu to uložil Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 5. 2002, sp. zn. 5 A 143/2000), z něhož žalobce dovozuje, že příslušným k rozhodování o odvolání v tomto správním řízení nebyl žalovaný, nýbrž Ministerstvo životního prostředí.

Žalobce dále uvádí, že dne 17. 9. 1997 došlo k „Oznámení o zahájení sankčního řízení“. Přestože zákon č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství nestanovil, do kdy musí být správní řízení skončeno, resp. kdy zaniká odpovědnost za delikt, domnívá se žalobce, že v daném případě nebyly dodrženy lhůty pro vydání správního rozhodnutí dle ustanovení § 49 správního řádu a protože napadené rozhodnutí bylo vydáno více než 5 let po údajném spáchání deliktu, je již z tohoto důvodu nezákonné, neboť odporuje základnímu právu na projednání věci bez zbytečných průtahů podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (*poznámka soudu*: ve skutečnosti se jedná o čl. 38 odst. 2 Listiny). V této souvislosti žalobce upozorňuje na zákon č. 254/2001 Sb., o vodách (nabyl účinnosti 1. 1. 2002), podle něhož lze pokutu uložit do 3 let ode dne, kdy byl spáchán delikt (§ 124 odst. 1). Žalobce v této souvislosti odkazuje na čl. 40 odst. 6 Listiny, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; pozdějšího zákona se užije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Žalobce dovozuje, že pozdější zákon č. 254/2001 Sb. stanoví lhůtu, ve které lze nejpozději uložit sankci za spáchaný delikt, a protože dřívější zákon č. 130/1974 Sb. takové ustanovení neobsahoval, je třeba aplikovat pozdější úpravu, pro žalobce v tomto směru výhodnější.

Žalobce rovněž tvrdí, že se předmětného jednání nedopustil a že ve správním řízení nebylo jednoznačně prokázáno, že provedl zářez v břehovém svahu, a byl pouze nepřímo zjištěn zájem žalobce na činnosti v tomto území. Přitom nebylo povinností žalobce prokazovat, že se protiprávního jednání dopustila jiná osoba, neboť i v tomto případě platí princip presumpce neviny. V tom spatřuje žalobce rozpor napadeného rozhodnutí s § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu a s § 24e zákona č. 130/1974 Sb.

Žalobce konečně zpochybňuje i kritéria užitá při stanovení výše udělené pokuty. Zákonným znakem deliktu podle ustanovení § 24e zákona č. 130/1974 Sb. je totiž při porušení § 13 odst. 1 písm. e) tehdy platného zákona o vodách provádění zemních prací bez souhlasu v zátopovém území. Pokud tedy správní orgán I. stupně výši pokuty stanovil s ohledem na to, že předmětné práce byly prováděny v zátopovém území, došlo k nepřípustné duplicitě tohoto kritéria, které je součástí samotné skutkové podstaty uvedeného deliktu.

Ze všech shora uvedených důvodů navrhuje žalobce napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvádí, že citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/2000 není v daném případě závazný, neboť jednání, za které byla uložena předmětná pokuta, nespadá pod kompetenci ochrany přirozené akumulace vod, nýbrž jednoznačně se jedná o hospodaření s vodou, přičemž podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy ČR ve znění pozdějších předpisů („kompetenční zákon“) je Ministerstvo zemědělství ústředním orgánem státní správy pro vodní hospodářství. Žalovaný nesouhlasí ani s žalobní námitkou ohledně lhůty pro vydání rozhodnutí o pokutě, protože čl. 40 odst. 6 Listiny se vztahuje k trestnímu a nikoliv ke správnímu řízení. K námitce, že se žalobce předmětného jednání nedopustil, žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a argumentaci žalobce vedenou v tomto směru označuje za účelovou. Za odporující skutečnostem žalovaný považuje rovněž námitku týkající se kritérií pro uložení pokuty a uvádí, že za situace, kdy se žalobce vůbec nepřičinil o jakékoliv odstranění nebo zmírnění škodlivých následků, je uložení pokuty v polovině zákonné sazby naprosto přiměřené.

Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva zemědělství v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci z předloženého správního a soudního spisu především vyplývá, že dne 3. 12. 1997 bylo žalobci doručeno Oznámení o zahájení sankčního řízení, vedeného pro podezření ze spáchání správního deliktu na úseku vodního hospodářství, spočívajícího v tom, že žalobce bez souhlasu vodohospodářského orgánu dle ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách provedl zemní práce v zátopovém území, spočívající ve zřízení zářezu v břehovém svahu na pravém břehu V. v ř. km 48,82-48,97. Magistrát hl. m. Prahy – odbor výstavby shora citovaným rozhodnutím ze dne 20. 1. 1998 uložil žalobci za označený správní delikt pokutu ve výši 100 000 Kč. Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2000, č. j. 362/2000-5230. Citované rozhodnutí žalovaného následně zrušil rozsudkem ze dne 31. 5. 2002, sp. zn. 5 A 143/2000, Vrchní soud v Praze, když dospěl k závěru, že citované rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně sice označil písemnosti, které byly podkladem pro uložení pokuty, nicméně neuvedl úvahy, z kterých při vyvození skutkových závěrů vycházel. Obdobné pochybení shledal vrchní soud v rozhodnutí žalovaného, z něhož není zřejmé, zda a konkrétně které jednání žalobce je možno podřadit pod provádění zemních prací v dotyčném místě. Za důvodnou označil vrchní soud rovněž námitku o kritériích pro stanovení výše pokuty, kterou není možno odůvodnit samotnou skutkovou podstatou spáchaného deliktu. Vrchní soud konečně v odůvodnění citovaného rozsudku uvedl, že žalovaný má vzít zřetel i na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/2000. V návaznosti na tento rozsudek Vrchního soudu v Praze vydal žalovaný rozhodnutí, napadené žalobou, projednávanou v tomto řízení před Nejvyšším správním soudem.

První námitkou, se kterou se Nejvyšší správní soud musel vypořádat, je námitka věcné nepříslušnosti žalovaného v tomto správním řízení, kterou žalobce odůvodňuje odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/2000 (*Sbírka nálezů a usnesení,* sv. 20, str. 139 a násl.). Pokud by totiž žalovaný k rozhodování v této věci skutečně nebyl příslušný, bylo by případné jeho rozhodnutí považovat za nicotný právní akt a nebylo by nutné se již dále zabývat námitkami ostatními.

V tomto směru Nejvyšší správní soud s odkazem na kompetenční zákon především konstatuje, že v oblasti vodního hospodářství jsou kompetence děleny mezi Ministerstvo zemědělství a Ministerstvo životního prostředí. Ministerstvo zemědělství je totiž ústředním orgánem státní správy - mimo jiné - pro vodní hospodářství, s výjimkou ochrany přirozené akumulace vod, ochrany vodních zdrojů a ochrany jakosti povrchových a podzemních vod (§ 15 odst. 1), přičemž Ministerstvo životního prostředí je ústředním orgánem státní správy právě pro ochranu přirozené akumulace vod, ochranu vodních zdrojů a ochranu jakosti povrchových a podzemních vod (§ 19 odst. 2). V daném případě správní orgán I. stupně rozhodoval o uložení pokuty za porušení jiných povinností podle ustanovení § 24e zákona č. 130/1974. Předmětná povinnost vyplývala z ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) zákona

č. 138/1973 Sb., podle něhož je souhlas vodohospodářského orgánu třeba ke stavbám, zařízením a činnostem, k nimž není třeba jeho povolení, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to i k zemním pracím v zátopových územích. Je zřejmé, že rozhodování o této pokutě, odvíjející se od zjištění porušení předmětné povinnosti, přímo nespadá pod vymezené oblasti, které v rámci vodního hospodářství náleží do věcné působnosti Ministerstva životního prostředí (ochrana přirozené akumulace vod, ochrana vodních zdrojů, ochrana jakosti povrchových a podzemních vod). Protože Ministerstvo zemědělství je v oblasti vodního hospodářství ústředním orgánem s obecnou působností, zatímco Ministerstvo životního prostředí toliko s působností taxativně vymezenou, bylo oprávněno v daném případě rozhodovat Ministerstvo zemědělství.

Na této skutečnosti nic nemění ani odkaz na citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/2000. V tomto nálezu totiž Ústavní soud rozhodoval v řízení o kompetenčním sporu (za účinnosti zákona č. 138/1973 Sb.), přičemž konstatoval, že zákon č. 2/1969 Sb. dělí kompetence v oblasti vodního hospodářství mezi Ministerstvo zemědělství a Ministerstvo životního prostředí. Přestože „zákonodárce v kompetenčním zákoně projevil tendenci změnit obsah a rozsah kompetencí obou ministerstev (*poznámka soudu:* novelou provedenou zákonem č. 272/1996 Sb.), vzhledem k nedostatku návaznosti na zákon č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství a nezbytnosti eliminovat nerespektování základního účelu vodního zákona se ve skutečnosti v zásadě ani provedenou novelizací kompetenčního zákona na dosavadních kompetencích obou ministerstev v jejich výchozích pozicích nic nezměnilo.“ Proto Ústavní soud dospěl k závěru, že právo vydat rozhodnutí ve věci povolení stavby vodní elektrárny a povolení odběru povrchové vody pro provoz tohoto vodohospodářského díla přísluší Ministerstvu životního prostředí. Ústavní soud totiž předmětným nálezem v podstatě interpretoval vzájemný vztah kompetenčního zákona, zákona č. 138/1973 Sb. a zákona č. 130/1974 Sb., přičemž dospěl k závěru, že zmíněné zákony ponechávají široký prostor různým názorům ohledně kompetencí v této oblasti a protože zákon č. 130/1974 Sb. svěřuje kompetenci výkonu státní správy na úseku vodního hospodářství podle vodního zákona Ministerstvu životního prostředí jako ústřednímu vodohospodářskému orgánu ČR [§ 1 písm. e)], nemění na této skutečnosti nic zásadního ani citovaná novela kompetenčního zákona.

V souzené věci nicméně Nejvyšší správní soud rozhoduje již za situace – a za stejné právní situace rozhodoval i žalovaný, když vydal napadené rozhodnutí, kdy zákony č. 138/1973 Sb. a č. 130/1974 Sb. byly s účinností od 1. 1. 2002 zrušeny zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách (§ 136). Ze stejného zákona rovněž výslovně vyplývá (§ 108 odst. 1), že obecnou působnost ústředního vodoprávního úřadu vykonává Ministerstvo zemědělství, přičemž Ministerstvu životního prostředí náleží toliko taxativně vymezená působnost ve věcech, výslovně vymezených zákonem (§ 108 odst. 2). Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud respektuje skutečnost, že podle ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb. se řízení zahájená a neskončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů a žalovaný proto správně hmotněprávně vycházel z – již zrušeného – zákona č. 138/1973 Sb., není možno přehlédnout skutečnost, že pokud Ústavní soud v citovaném nálezu poukazoval na „značně široký prostor různým názorům ohledně kompetencí v oblasti vodohospodářství“ a právě pro nejednoznačnost zákonné úpravy, provedené nepřehledně a nedůsledně se překrývajícími či doplňujícími citovanými zákony, v daném konkrétním kompetenčním sporu určil věcnou příslušnost Ministerstva životního prostředí, nemohl žalovaný s přihlédnutím ke všem zmíněným okolnostem předmětnou legislativní změnu ignorovat. Jinými slovy řečeno: Ústavní soud v citovaném nálezu sice akceptoval legislativní tendenci k přesunu obecné věcné působnosti v oblasti vodního

hospodářství z Ministerstva životního prostředí na Ministerstvo zemědělství, provedenou uvedenou novelou kompetenčního zákona, nicméně zároveň vycházel z nutnosti interpretace tehdy platného zákona č. 138/1973 Sb. a s ohledem na jejich neprovázanost rozhodl shora uvedeným způsobem. (O tom, že Ústavní soud nepřihlédl k připravovanému zákonu č. 254/2001 Sb. svědčí též separátní vótum soudce P. V., připojené k citovanému nálezu.) Tento interpretační problém však v době rozhodování žalovaného již byl vyřešen aktem zákonodárce, takže není možno důvodně tvrdit, že by se z tohoto důvodu (tzn. věcné nepříslušnosti) žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí dopustil jednání contra legem.

Za těchto okolností se proto Nejvyšší správní soud nedostává do obsahového rozporu s citovaným právním názorem Ústavního soudu, když konstatuje, že k rozhodování v souzené věci věcná působnost Ministerstva zemědělství dána byla, neboť je zřejmé, že rozhodování o zemních pracech v zátopových územích nelze přímo podřadit pod ochranu přirozené akumulace vod, ochranu vodních zdrojů nebo ochranu jakosti povrchových a podzemních vod ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 a § 19 odst. 2 kompetenčního zákona. Žalobní námitku o věcné nepříslušnosti žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

Druhá námitka žalobce brojí proti délce správního řízení, kdy napadené rozhodnutí bylo vydáno po více než pěti letech od spáchání správního deliktu, přičemž se žalobce v této souvislosti dovolává čl. 40 odst. 6 Listiny. K tomu Nejvyšší správní soud především poukazuje na skutečnost (kterou uvádí v žalobě i samotný žalobce), že zákon č. 130/1974 Sb. nestanovil, v jaké lhůtě musí být správní řízení skončeno, resp. kdy zaniká deliktní odpovědnost, když pouze upravoval, že řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy se vodohospodářský orgán dozvěděl o skutečnostech podle § 24, nejdéle však do uplynutí tří let ode dne, kdy k nim došlo (§ 24h). Není tedy sporu ohledně dikce aplikované zákonné úpravy, kterou je nutno ve smyslu citovaného ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb. použít na dokončení řízení zahájených a neskončených do dne nabytí účinnosti tohoto zákona a názorová polemika, vedená žalobcem, se týká toliko právní interpretace této situace. Jakkoliv Nejvyšší správní soud - v obecné rovině - souhlasí s názorem, že zákonná úprava má v případě sankčních řízení z důvodu právní jistoty stanovit příslušné lhůty pro rozhodování ve správním řízení, není možno v případě absence takovéto lhůty postupovat podle lhůty jiné, obsažené v odlišném zákoně se samostatným předmětem úpravy, bez výslovného zákonného odkazu. Jestliže navíc žalobce odkazuje na ustanovení § 49 správního řádu, podle něhož správní orgán v jednoduchých věcech rozhodne bezodkladně a v ostatních případech do 30 dnů (resp. do 60 dnů) od zahájení řízení, v souzené věci tato obecná lhůta při rozhodování správního orgánu I. stupně respektována byla, neboť správní řízení bylo zahájeno dne 3. 12. 1997 a rozhodnuto bylo dne 20. 1. 1998 (blíže viz shora). Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s čl. 38 odst. 2 Listiny, neboť porušuje právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, je nutno uvést, že – podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva, která je v tomto směru obecně akceptována rovněž soudní mocí v ČR (její shrnutí viz např. F. Sudre, *Mezinárodní a evropské právo lidských práv,* Brno, 1997, str. 179) - přiměřenost doby řízení se hodnotí vždy podle okolností případu a z hlediska tří kritérií: složitosti záležitosti, způsobu chování stěžovatele a způsobu chování státních orgánů. V souzené věci se však Nejvyšší správní soud s tvrzenými průtahy v řízení neztotožňuje. Je totiž sice pravdou, že celková doba řízení přesahuje pět let, nicméně v průběhu této doby nebyly rozhodující státní orgány nečinné, když – jak vyplývá ze shora uvedeného – žalovaný nejprve potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, následně jeho rozhodnutí zrušil Vrchní soud v Praze a teprve poté vydal napadené rozhodnutí, proti kterému brojí posuzovaná žaloba.

Navíc, namítané průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.

V této souvislosti se žalobce dále odvolává i na čl. 40 odst. 6 Listiny, a to v tom smyslu, že jestliže zákon č. 254/2001 Sb. upravuje maximální lhůtu pro uložení pokuty v délce tří let (§ 124 odst. 1), měl by být aplikován přednostně, neboť je pro něj příznivější než zákonná úprava předchozí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že čl. 40 odst. 6 Listiny se vztahuje k trestnosti činu a nikoliv k posuzování správního deliktu, o které se jednalo v souzené věci. I pokud by však Nejvyšší správní soud dospěl značně extenzivním výkladem, vykazujícím rysy contra constitutionem, k názoru, že s ohledem na sankční povahu předmětného správního rozhodnutí se jedná o uložení trestu v širším pojmovém významu, nelze postupovat dle čl. 40 odst. 6 Listiny v tom smyslu, že by na toto správní řízení byla aplikována „příznivější“ lhůta, zakotvená v zákoně č. 254/2001 Sb. Jak totiž judikoval Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 19/93 (*Sbírka nálezů a usnesení,* sv. 1, str. 1 a násl.), „trestností činu se podle české trestně-právní nauky rozumí možnost být pro trestný čin stíhán, uznán vinným a potrestán. Základem trestní odpovědnosti je trestný čin, který je definován přesným popisem jeho znaků a též tzv. materiálním znakem, totiž nebezpečností činu pro společnost. Jde o vyjádření principu: „nullum crimen sine lege“, resp. „sine culpa“. Ukládáním trestu se rozumí stanovení druhu trestu jakož i výměra trestu u těch druhů trestu, které jsou odstupňovány. Tím je vyjádřena trestně-právní zásada: „nulla poena sine lege“. Článek 40 odst. 6 Listiny tím zřetelně nepřipouští retroaktivitu zákona pokud jde o vymezení trestnosti a výše trestu. Listina základních práv a svobod není normou trestního práva, ale vyjímá z různých právních oblastí určité zásady, které pokládá za základní, a proto hodné zvýšené právní ochrany. V článku 40 odst. 6 nemá proto na mysli nic více, než co říká, totiž, že vymezení jednotlivých trestných činů a jejich trestnosti, jež se podle trestního zákona provádí určením charakteristických znaků a stupně společenské nebezpečnosti jednotlivých činů, nemůže být ex post, po spáchání činu následně měněno v neprospěch pachatele. Stejný požadavek vznáší i pro vymezení a stanovení výše trestu. Pouze v tomto smyslu a tomto rozsahu formuluje věta druhá odst. 6 zákaz retroaktivity zákona (srov. text: „pozdějšího zákona se použije“). Otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblasti těch základních práv a svobod principielní povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku a tím nahrazují v jiných ústavách obvyklou kapitolu ústavy o základních právech a svobodách.“ Jinak řečeno, otázka časového vymezení trestní odpovědnosti vůbec nespadá pod pojem „trestnost činu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny.

K třetí námitce žalobce, spočívající v tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že se předmětného protiprávního jednání žalobce dopustil, Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Z tohoto rozhodnutí totiž je zřejmé, že žalovaný vycházel z řady nepřímých důkazů – ze žádosti žalobce o umístění plovoucí rampy a se zřízením zářezu v břehovém svahu, adresované dne 16. 5. 1997 P. V., a.s.; z nájemní smlouvy uzavřené dne 16. 6. 1997 mezi žalobcem a P. V., a.s. o zřízení nájemního vztahu k pozemku, na kterém byl zářez proveden, přičemž tato smlouva zakazovala dát tento pozemek do dalšího podnájmu. Účelem této smlouvy bylo na předmětném pozemku umístit plovoucí rampu k nakládce materiálu na plavidla ČPL.

Žalovaný na základě zhodnocení těchto důkazů dospěl k závěru, že žalobce nemohl příslušnou činnost, za jejímž účelem byla uzavřena zmíněná nájemní smlouva, provádět bez zřízení břehového zářezu, neboť v opačném případě nebyl dán důvod, žádat o souhlas s jeho zřízením. Z toho žalovaný dovodil, že ke zřízení zářezu muselo dojít v době od udělení souhlasu (2. 6. 1997) do konání místního šetření v rámci vodohospodářského dozoru dne 8. 7. 1997. Z dalších důkazů (smlouva o podmínkách překladu a přepravy zásypového materiálu z R. ostrova mezi ČPL a žalobcem; zápis z kontrol Městské policie Praha) dále vyplynulo, že uvedená podnikatelská činnost byla žalobcem skutečně prováděna. Žalovaný nezjistil, že by se předmětného protiprávního jednání mohla dopustit jiná osoba a ani sám žalobce žádnou jinou osobu v tomto smyslu neoznačil, přičemž možnost, že by bez vědomí žalobce provedla zářez jiná osoba, považuje žalovaný za naprosto nereálnou.

Nejvyšší správní soud po podrobném seznámení se s obsahem správního spisu dospěl ke zjištění, že shora citované provedené důkazy nebyly žalobcem nikterak zpochybněny a že skutečně ve svém celku představují důkazní řetězec, který dostatečně a přesvědčivě vede k závěru, že se předmětného protiprávního jednání skutečně dopustil žalobce. Žalovaný se proto při svém rozhodování pohyboval zcela v mezích správního uvážení, tedy volného hodnocení důkazů, a v jeho rozhodnutí z tohoto hlediska nelze spatřovat znaky libovůle, což by v konečném důsledku vedlo k závěru o protizákonnosti tohoto rozhodnutí. Zejména je nutno konstatovat, že v napadeném rozhodnutí žalovaný odstranil pochybení, kterých se dopustil ve svém původním rozhodnutí ze dne 13. 7. 2000 a které mu vytkl Vrchní soud v Praze shora citovaným rozsudkem. Žalovaný proto respektoval závazný právní názor vrchního soudu, obsažený v uvedeném rozsudku, a dostatečně specifikoval svoje úvahy při hodnocení skutkových závěrů.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, že se předmětného protiprávního jednání žalobce skutečně dopustil, a proto i tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Konečně ani čtvrtá námitka, argumentující duplicitou kritéria při stanovení výše uložené pokuty, není důvodná. Tato námitka totiž v podstatě opakuje závěr, k němuž dospěl Vrchní soud v Praze v citovaném rozsudku ze dne 31. 5. 2002, a který uvedl, že výši pokuty není možné zdůvodňovat samotnými skutečnostmi zakládajícími skutkovou podstatu dotyčného správního deliktu. Nejvyšší správní soud však shledal, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněného pochybení – vázán právním názorem Vrchního soudu – již vyvaroval a k výši pokuty dospěl na základě jiných úvah. Podle ustanovení § 24f zákona č. 130/1974 Sb. vycházel z toho, jaké následky porušení povinností způsobilo (případně mohlo způsobit), přihlížel k okolnostem, za nichž k němu došlo a jak se právní subjekt přičinil o odstranění nebo zmenšení škodlivých následků. Veden těmito kritérii žalovaný uvedl, že v důsledku příznivých hydrometeorologických poměrů a vlivu protipovodňových opatření jednání žalobce nezpůsobilo až do povodní z roku 2002 žádné závažnější následky, přičemž situaci po zmíněných povodních ještě v době rozhodování nebylo možno přesně zmapovat. Lze však důvodně předpokládat, že v případě větší povodně může jednání žalobce způsobit velmi závažné následky, neboť zářezem v břehu v podstatě „otevřel cestu“ velké vodě na R. ostrov. Navíc žalobce břehový zářez následně nezlikvidoval poté, co ukončil svoji podnikatelskou činnost, takže neodstranil způsobený škodlivý následek, a ve správním řízení nespolupracoval se správními orgány a tomuto řízení se vyhýbal.

Obdobně jako v případě předchozí námitky proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a tvrzené

duplicity kritérií při stanovení výše uložené pokuty (kterou oproti rozhodnutí správního orgánu I. stupně snížil o polovinu, tedy do dolního pásma možného zákonného rozmezí) se nedopustil. Žalovaný tak zcela respektoval citovaný právní názor, obsažený v uvedeném rozsudku Vrchního soudu v Praze a rovněž tato námitka proto není důvodná.

Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Ministerstvu zemědělství náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. 10. 2003

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu